
democratie, raden en wat er zoal bij komt kijken.

Van Raden en Democratie.

De redactie van Groniek heeft mij gevraagd een evaluatie te geven van

- het functioneren of niet-functioneren van de Raden;
- de democratisering op het Instituut voor Geschiedenis.

Wat betreft het eerste punt zal ik me beperken tot de drie raden (Afdelingsraad, Instituutsraad, Docentenraad) en geen aandacht besteden aan de talrijke commissies die binnen, tussen en onder die raden hun activiteiten ontplooiën of nalaten te ontplooiën.

Volgens de geest waarin het bestuursreglement van onze afdeling is geschreven is de Afdelingsraad het "hoogste" orgaan. Geen enkel ander orgaan van de afdeling heeft een zo grote beslissingsbevoegdheid en -macht als de Afdelingsraad. Er bestaat echter een groot verschil tussen potentiële macht en gerealiseerde macht. In potentie heeft de Afdelingsraad een grote macht, maar het ligt aan de leden of die macht ook werkelijk wordt gerealiseerd. Mijn ervaringen met de Afdelingsraad zijn in de tijd beperkt tot het lopende kalenderjaar, overigens het eerste jaar waarin de Afdelingsraad in zijn huidige samenstelling actief is. Ik heb de indruk dat in die periode de Afdelingsraad niet volledig zijn macht heeft ontwikkeld. Hiervoor bestaan verschillende oorzaken.

1. Niet alle leden van de Afdelingsraad zijn zich bewust van de potentiële macht van dit orgaan. Te vaak wordt er nog vanuitgegaan dat het een praatcollege is in plaats van een handelend en besluitnemend lichaam. Een aantal leden zien het kennelijk als een forum om ideologisch-gekleurde redevoeringen af te steken. Men krijgt dan kreten te horen als "optreden tegen de rechtse regering-Biesheuvel", "het onaantvaardbare beleid van jonkheer De Brauw", "het protesteren bij Den Haag". Er worden moties ingediend en besproken, die weliswaar revolutionair van inhoud en fel van taal zijn, maar die geen enkel effect sorteren. Als voorzitter krijg je dan wel eens de neiging om over je schouders te kijken of daar inderdaad de televisie-camera's staan opgesteld, die aan het Nederlandse volk in 't algemeen en aan ex-minister De Brauw in het bijzonder de mening van de Afdelingsraad van de afdeling geschiedenis der Rijksuniversiteit Groningen overbrengen.

2. Niet alle leden van de afdelingsraad nemen de moeite zich in de te behandelen materie in te werken. Bij de discussies blijkt naar mijn smaak te vaak dat men de stukken niet goed gelezen heeft of dat men de draagwijdte van ingediende voorstellen niet heeft overzien. Wie zich voor de verkiezing tot lid beschikbaar stelt, moet van tevoren weten, dat het hem of haar veel tijd zal gaan kosten. Dit is de minimale verantwoordelijkheid van de kandidaat tegenover het electoraat.

3. De organieke samenstelling van de Afdelingsraad werkt een slagvaardig optreden niet in de hand. De Afdelingsraad bestaat uit 18 leden: 6 leden van het wetenschappelijk corps, 6 studenten, 1 lid van het niet-wetenschappelijk personeel en 5 zogenaamde vrije plaatsen. De plaatsen voor het wetenschappelijke corps worden in feite opgevuld door aanwijzing van een lid door elk van de zes secties. Er is geen enkel overleg vooraf over een juiste compo-

sitie van de vertegenwoordiging van het wetenschappelijk corps; verkiezingen worden niet gehouden. De zes vaste plaatsen voor de studenten waren de inzet voor de verkiezingen, die weinig om het lijf hadden. De opkomst was gering en ik heb de indruk dat de A.A. een fors aantal van de zetels veroverde door de propaganda voornamelijk op de eerstejaars te richten. De zetel voor het niet-wetenschappelijk personeel is tot nu toe onbezet gebleven. Om de vijf vrije plaatsen is inderdaad gestreden, maar ook hier was de opkomst van de kiezers niet overweldigend, terwijl het jammer is dat enkele leden van het wetenschappelijk corps het noodzakelijk vonden met een eigen lijst te moeten komen omdat naar hun mening niet kon worden voldaan aan de eisen die door de studentenfracties werden gesteld (in het bijzonder wat betreft de zogenoemde voorvergaderingen).

Het resultaat van dit alles is dat de Afdelingsraad werkt met een gefragmenteerde vertegenwoordiging van het wetenschappelijk corps, zonder enige vertegenwoordiging van het niet-wetenschappelijk personeel en met althans één hechte studenten fractie, die regelmatig voorvergaderingen houdt om het standpunt van de fractie te bepalen. Hierdoor wordt een functionele polarisatie in de samenstelling van de Afdelingsraad ingebouwd. Ik vind polarisatie in een democratisch systeem een gezond verschijnsel, maar ik zie niet in, waarom die polarisatie er in principe één moet zijn tussen studenten en niet-studenten.

4. Het optreden van de enige hecht samenhangende fractie, de fractie van de A.A. was weinig gelukkig. De voorvergaderingen van de AA, die ik enkele keren heb bezocht, stonden onder voorzitterschap van iemand die geen lid van de afdelingsraad was. Hoewel er geen sprake was van een feitelijke fractiedwang, ging van die voorvergaderingen een zekere morele druk uit op de AA-leden in de Afdelingsraad. De door de AA-fractie ingediende voorstellen en plannen zaten vaak slecht in elkaar en waren niet helemaal of helemaal niet doordacht: het plan om studenten in te zetten als docenten was onuitvoerbaar en verzwakte bovendien de positie van het Instituut bij de strijd om meer formatie plaatsen; de alternatieve capaciteiten-opstelling van de AA was gebaseerd op foute getallen, foutieve berekeningen en zou, indien toegepast, ertoe hebben geleid, dat geen enkele eerstejaars voor het academische jaar 1972-3 tot de studie der geschiedenis werd toegelaten. Bovendien had de AA-fractie in de Afdelingsraad zich een woordvoerder gekozen die door het simpele feit dat hij eerstejaars was nog niet voldoende was in de universitaire problematiek. Deze situatie werd nog verergerd door zijn mededeling - in het openbaar - dat hij zich negatief zou opstellen. Dit optreden van de AA-fractie had een verlammende invloed op de activiteiten van de Afdelingsraad, waardoor veel potentiële macht niet kon worden gerealiseerd.

5. Er is ook nog een institutionele oorzaak. De drie raden werken veelal langs elkaar heen. De communicatie tussen de drie raden verloopt uiterst moeizaam. Het tijdsverloop dat ligt tussen de verzending door de secretaris van de Ene raad en de behandeling van het stuk door de raad die het stuk kreeg toegezonden is onbegrijpelijk lang. Regelementair liggen de betrekkingen tussen de drie raden nogal moeilijk. De betrekkingen tussen de Docentenraad enerzijds en de twee andere raden anderzijds zijn in het geheel niet geregeld. Alleen de leden van het wetenschappelijk corps in de Afdelingsraad weten wat er in de Docentenraad is gebeurd. Voor zover ik mij kan herinneren heeft nog nooit een ander lid van de Afdelingsraad een vergadering van de Docentenraad bijgewoond. De betrekkingen tussen Instituutsraad en Afdelingsraad zijn wel vastgelegd in het Bestuursreglement: de Instituutsraad voert het dagelijks bestuur en is daarvoor verantwoording schuldig aan de afdelingsraad. De huidige afdelingsraad heeft bepaald dat die verantwoordingsplicht in elk geval

inhoudt dat op iedere bijeenkomst van de Afdelingsraad een verslag van de activiteiten van de Instituutsraad wordt overlegd. Maar behalve dat de Instituutsraad -wegens administratieve moeilijkheden- hieraan niet altijd heeft voldaan, is de vergaderfrequentie van de Instituutsraad zoveel hoger dan die van de Afdelingsraad, dat een volledig overzicht van de activiteiten van de Instituutsraad niet wel mogelijk te geven is. Hierdoor voelde de voorzitter van de Afdelingsraad zich wel verplicht, de vergaderingen van de Instituutsraad bij te wonen. Ernstiger is naar mijn mening, dat de Afdelingsraad geen middelen heeft om de verantwoordingsplicht van de Instituutsraad af te dwingen. De hoogleraar-beheerder -benoemd door de Curatoren- is voorzitter der Instituutsraad en de drie overige leden worden gekozen. De Afdelingsraad kan de hoogleraar-beheerder niet ontslaan of tot aftreden dwingen en hij kan evenmin het mandaat van de gekozen leden van de Instituutsraad intrekken. Dit zijn naar mijn mening de vijf belangrijkste oorzaken van het niet krachtadig optreden van de Afdelingsraad. Het laat zich waarschijnlijk negatiever lezen dan mijn bedoeling is. Het was een moeilijk jaar voor de universiteit en ook voor het Instituut. Er zijn door de Afdelingsraad vele belangrijke besluiten genomen. Er is veel vergaderd en een aantal leden van de Afdelingsraad heeft veel werk verzet. Hoewel ik niet altijd met veel genoegen de vergaderingen heb geleid, heb ik als voorzitter toch veel medewerking bij één deel van de Afdelingsraad gekregen en dat bepaald niet alleen van de zijde der leden van het wetenschappelijk corps. Er is veel positiefs verricht, maar het zou nog beter kunnen. Uitgaande van bovenstaande punten van evaluatie zou men zich kunnen beraden over enkele wijzigingen:

1. De Afdelingsraad moet zich bewust zijn dat hij weliswaar het "hoogste orgaan" binnen de afdeling is, maar niet binnen de Faculteit of binnen de Universiteit of binnen het Nederlandse politieke systeem. Men dient zich bewust te zijn van de beperkingen van macht en invloed van de Afdelingsraad; men moet zich meer richten op activiteiten dan op woorden. Daardoor zou een slagvaardiger beleid kunnen worden gevoerd en zouden de vergaderingen soepeler kunnen verlopen.

2. Na ruim een half jaar ervaring met de nieuwe vorm van het radensysteem is het duidelijk dat het lidmaatschap van de Afdelingsraad veel tijd en inspanning kost indien men het werk goed wil doen. Het zou geen kwaad kunnen als dit punt vóór de kandidaatstelling van de nieuwe Afdelingsraad op een of andere wijze zou worden benadrukt.

3. De zittende Afdelingsraad dient naar mijn mening activiteiten te ontplooiën om de opkomst voor de verkiezingen groter te maken. Men zou zich verder moeten beraden over de samenstelling van de Afdelingsraad. Zolang de Faculteit de numerieke verdeling van de zetels over de verschillende "standen" niet afkeurt- het is volgens sommigen een punt of die verdeling niet in strijd is met de W.U.B.- zou ik daaraan niet willen tornen. Maar men zou zich kunnen afvragen of de verkiezing binnen de blokken niet veranderd kan en moet worden. Is het voor de zes vaste zetels van het wetenschappelijk corps werkelijk noodzakelijk dat elk van de zes secties iemand afvaardigt? Zou men voor de verkiezing van zowel de zes vaste plaatsen voor het wetenschappelijk corps als voor de zes vaste plaatsen voor de studenten niet beter het personenstelsel kunnen invoeren in plaats van het lijstenstelsel te handhaven? In ieder geval lijkt me dat voor de vijf "vrije plaatsen" een betere oplossing dan het huidige systeem.

4. Men zal alles moeten doen om een functionele polarisatie tussen studenten en docenten te voorkomen. Op punten waar hun belangen tegengesteld zijn, mogen ze best tegenover elkaar staan, maar het hoeft niet op alle punten zo te

zijn. Het zou juist zijn indien in het Bestuursreglement een verbod zou worden opgenomen van bindende mandaten. Dit zou op eenvoudige wijze zijn te regelen door de bepaling op te nemen dat de leden zonder last of ruggespraak hun stem uitbrengen.

5. De drie raden zouden meer in elkaar moeten worden geschoven. Dit zou de contacten tussen de drie raden soepeler kunnen maken. Dit geldt zeker voor de relaties tussen Instituutsraad en Docentenraad en tussen Instituutsraad en Afdelingsraad. Wat die laatste relatie aangaat: de leden van de Instituutsraad zouden -met uitzondering van de beheerder- misschien beter door (wellicht zelfs uit) de Afdelingsraad kunnen worden gekozen. In ieder geval dient het contact tussen deze twee raden te worden verbeterd.

Docentenraad.

De Docentenraad heeft zich het afgelopen jaar behoorlijk uitgebreid. Voor het onderzoek en onderwijs is dat een gelukkige omstandigheid, maar voor de vergaderingen van de Docentenraad zal dat problemen opleveren. De Docentenraad wordt langzamerhand een wat log lichaam, dat slechts moeizaam tot besluiten komt. Het is een weinig plezierig verschijnsel, dat de persoonlijke tegenstellingen, die binnen de Docentenraad bestaan, de zakelijke discussie beïnvloeden. Ook dat werkt belemmerend voor een snelle besluitvorming. Daar komt bij dat de secties (Oude Geschiedenis, Middeleeuwse Geschiedenis, Nieuwe Geschiedenis, Nieuwste Geschiedenis, Contemporaine Geschiedenis en Sociaal-Economische Geschiedenis) naar mijn gevoel steeds meer op hun eigen deelbelangen gaan letten. Ik geloof dat deze ontwikkeling zich steeds verder zal voortzetten en moeilijk tot staan zal worden kunnen gebracht.

In de politiek zijn deze verschijnselen (het toenemen van het aantal leden van een besluitnemend lichaam, een dreigende overheersing van persoonlijke tegenstellingen, een overwoekering van de gemeenschappelijke belangen door de deelbelangen) niet onbekend. Dit kan leiden tot verschillende ontwikkelingen. Het is mogelijk dat binnen de Docentenraad een kleine groep ontstaat (een caucus), die de zaken vóór de vergadering onderling regelt (of "bekokstooft") om in ieder geval het proces van besluitvorming op gang te houden. Men kan zich ook voorstellen dat deze beweging wordt geformaliseerd, d.w.z. dat er een soort dagelijks bestuur van de Docentenraad komt met bepaalde volmachten. Ik zou dat -zeker voorlopig- geen gelukkige oplossing vinden. Een andere mogelijkheid is uiteraard op de huidige voet door te gaan. Dat betekent lange vergaderingen, moeizame besluitvorming en vaak het uitstellen van behandeling van belangrijke problemen tot een moment, waarop men door tijdnood gedwongen wordt een haastig besluit te nemen. Verder is dan het gevaar niet ondenkbeeldig dat de sectievergaderingen (stafvergaderingen) belangrijker gaan worden dan de bijeenkomsten van de Docentenraad.

Het zou naar mijn mening aanbeveling verdienen indien de positie van het Presidium der Docentenraad beter geregeld werd. Het Bestuursreglement bepaalt in art. 41 slechts dat er een Presidium moet zijn, dat zorg draagt voor de organisatie van de vergaderingen en het opstellen van besluitenlijsten. In ieder geval zou de omvang van het Presidium moeten worden geregeld. Ik zou de taakomschrijving van het Presidium willen uitbreiden met de bepaling, dat het de besluitvorming voorbereidt. Dat zou inhouden dat het Presidium voorvergaderingen houdt en de Docentenraad ruim vóór zijn bijeenkomsten van de noodzakelijke documentatie en van aanbevelingen tot besluiten voorziet. Het huidige Presidium bestaat uit drie personen: voorzitter, secretaris en vice-voorzitter. Voor zover ik begrepen heb regelen voorzitter en secretaris de zaken, terwijl de vice-voorzitter slechts in functie treedt als de voorzitter de vergadering niet kan bijwonen.

In een nieuwe conceptie zou men zich een Presidium van vijf leden kunnen voorstellen, dat voorbereidingen der bijeenkomsten van de Docentenraad regelt.

Instituutsraad.

Op de Instituutsraad rust de zware taak het dagelijks bestuur te voeren. Dat betekent m.i. dat de Instituutsraad dagelijks moet besturen, beheren, besluiten nemen, handelingen verrichten. Er komen vrijwel dagelijks brieven binnen waarop snel en adequaat moet worden gereageerd. Ik heb sedert mijn verkiezing tot voorzitter van de Afdelingsraad de vergaderingen van de Instituutsraad bijgewoond en bij mij is het volgende -wellicht onjuiste- beeld ontstaan van de werkmethode van dit lichaam.

De Instituutsraad bestaat uit vier leden: de hoogleraar-beheerder (die tevens voorzitter is), een lid van het wetenschappelijk corps en twee student-leden. De Instituutsraad kiest uit zijn mid en een secretaris; dat is dit jaar het lid van het wetenschappelijk corps. Het is deze secretaris die voornamelijk de dagelijkse last van brieven, stukken, vragen, adviezen (gevraagd de zowel als ongevraagd), voorstellen, meningen, kritiek etc. op zijn schouders torst. Vlak voor de wekelijkse bijeenkomst van de Instituutsraad stelt de secretaris een agenda op aan de hand van hetgeen in de voorafgaande zes dagen op hem af is komen stormen. De voorzitter opent de vergadering en het is niet ongebruikelijk dat de Instituutsraad ergens in de met zorg opgestelde agenda begint of twee punten door elkaar behandelt. Alleen de secretaris heeft alle stukken voor de vergadering gezien, de voorzitter enkele stukken en de student-leden gewoonlijk geen enkel stuk. Dit is niet bevorderlijk voor de snelheid waarmee vergaderd wordt en voor een goede besluitvorming. Soms wordt -terecht!- voorlezing van de stukken gevraagd. Maar die stukken zijn vaak erg lang. Bijvoorbeeld als de minister een brief van enkele kantjes aan het Universiteitsbestuur zendt, het Universiteitsbestuur met een begeleidend schrijven van minstens één kantje het aan de Faculteiten doorzendt en het Faculteitsbestuur beide stukken doorstuurt aan de afdelingen, uiteraard weer met een begeleidend schrijven.

Na een uur wordt de secretaris ietwat schor. De studentleden (vaak is er slechts één aanwezig) zitten achteruit of voorover, doen oplossingen aan de hand, geven kritiek en stemmen. Na afloop van de wekelijkse vergadering gaan zij weer aan hun studie en de secretaris mag alle opdrachten gaan uitvoeren. Met een beetje geluk is hij in één dag klaar, zodat zijn achterstand met de binnengekomen stukken, brieven etc. beperkt blijft tot 24 uur. Hij heeft dan weer zes dagen om die achterstand in te halen, de dagelijkse stroom bij te houden voor dat hij opnieuw de agenda voor de volgende vergadering op moet stellen.

Naar mijn mening is dit een onjuiste en ook oneerlijke werkmethode. Het dagelijkse bestuur dient door de Instituutsraad als geheel te worden gevoerd. Het kan nooit de bedoeling zijn geweest, dat in dit college twee student-leden als een soort controleurs worden opgenomen. Geen enkel lid van de Instituutsraad zou zijn activiteiten moeten kunnen beperken tot het bijwonen van de wekelijkse vergadering, waarvoor hij bovendien de stukken niet bestudeerd heeft. Bij de kandidaatsstelling van de gekozen leden van de Instituutsraad dient er met de grootst mogelijke klem op te worden gewezen, dat dit ambt geen sinecure is, dat het lidmaatschap van de Instituutsraad veel tijd en energie eist en dat men zich bovendien moreel bindt veel en vaak op het Instituut aanwezig te zijn.

Vele van de taken van de secretaris, zoals hierboven geschetst, zouden moeten worden opgedragen aan de administrateur, waarover het Instituut in theorie beschikt. Uiteraard werkt deze administrateur onder verantwoordelijkheid

van de Instituutsraad of van de beheerder.

Over de noodzakelijke verbetering van de relaties tussen Afdelingsraad en Instituutsraad heb ik al iets geschreven. Ook tussen de Docentenraad en de Instituutsraad moet een soepele samenwerking bestaan. Het Presidium van de Docentenraad zou sneller dan tot nu toe het geval is op de hoogte moeten worden gebracht van de belangrijkste zaken die zich op het Instituut afspelen.

Vergaderen.

De vergaderingen op het Instituut blinken voornamelijk uit door hun trage verloop en hun langdradigheid. Vergaderingen dienen naar mijn mening te worden gezien als een noodzakelijk kwaad en moeten voor zover dat mogelijk en redelijk is, worden beperkt in duur en frequentie. Het blijkt op ons Instituut erg moeilijk te zijn vergaderingen zakelijk en kort te houden. Ik heb er alle begrip voor als personen de behoefte hebben om een ideologie in het openbaar uit te dragen; zij moeten daartoe demonstratieve bijeenkomsten uitschrijven, maar voor dit doel geen vergaderingen gebruiken.

Het is duidelijk dat het ons aan vergadertechniek ontbreekt; we zijn daartoe niet opgeleid. Maar dit gebrek aan kennis en ervaring ontslaat ons niet van de plicht er het beste van te maken. We moeten onze stukken hebben bestudeerd voordat de vergadering begint; wie daartoe niet bereid is, moet zich niet verkiesbaar stellen. We moeten de voorzitters helpen, de vergaderingen zo kort mogelijk te houden. We moeten ons beperken in de spreektijd; werkvergaderingen zijn niet bedoeld om toespraken te houden. De voorzitters dienen de vergaderingen met een zekere strakheid te leiden. Uiteraard moet men streven naar het gulden midden, maar men kan beter te strak dan te soepel een vergadering leiden. Er moeten bepaalde regels in acht worden genomen. Zo moet het ontoelaatbaar worden geacht vlak voor de opening van een vergadering een belangrijk stuk als "ingekomen stuk" aan de secretaris te overhandigen. In dergelijke gevallen kan het Presidium nooit goed voorbereid het stuk behandelen. Afwijkingen van de volgorde van de agenda en toevoegingen aan de agenda moeten uitzonderingen en geen regel zijn. Bij het agenda-punt "wat verder ter tafel komt" moeten de leden van het Presidium zich de grootst mogelijke beperkingen opleggen: dat punt is bedoeld voor noodgevallen en niet om willekeurig problemen op tafel te leggen waarover de leden van de vergadering niet van tevoren hebben kunnen nadenken. De rondvraag is bedoeld om vragen te stellen, niet om nieuwe punten aan de agenda toe te voegen, die dan op het laatste ogenblik -als iedereen zijn tas al heeft gepakt- nog even moeten worden behandeld.

Belangrijk, -ik heb het hierboven als geschreven- is het om zaken van personen te onderscheiden. Het moet op een vergadering mogelijk zijn om zakelijke kritiek te uiten, zonder dat dit tot persoonlijke wrijvingen leidt. Pas dan zal men zich vrij voelen kritiek te uiten en pas dan zal die kritiek waarlijk zakelijk zijn.

Democratisering.

Het tweede vraagpunt van de redactie van Groniek betreft de democratisering op ons Instituut. Ik zit met die vraag wat in mijn maag, omdat het mij niet duidelijk is wat met deze democratisering wordt bedoeld. Van directe democratie is -met uitzondering van de Docentenraad- geen sprake. Er is slechts indirecte democratie: het electoraat kiest vertegenwoordigers, afgevaardigden. En die indirecte democratie is verre van volmaakt. Ik geloof dat die onvolmaaktheid niet zozeer veroorzaakt wordt door de bepalingen van ons Bestuursreglement, dan wel door gebrek aan belangstelling, gedesinteresseerdheid en laksheid van al degenen die voor welk orgaan dan ook het kies-

recht bezitten. De opkomst bij de verkiezingen is van studentenzijde bepaald niet groot.

Het gebrek aan belangstelling uit zich ook bij de vergaderingen der verschillende raden. Vrijwel alle vergaderingen zijn openbaar, maar gewoonlijk is de publieke tribune verre van overbezet. Bij een enkele vergadering van de Afdelingsraad -met name over het probleem van de numerus fixus- was er wat publiek aanwezig.

Ons Instituut kan zeker formeel worden aangeduid als een "gedemocratiseerd systeem"; het ligt aan de studenten die democratisering te realiseren. Zowel in de Afdelingsraad als in de Instituutsraad hebben een groot aantal studenten zitting. Beide raden hebben grote bevoegdheden. Het is aan de studenten om te zorgen dat zij op kwalitatief goede wijze zijn vertegenwoordigd in die raden. Wanneer men de verkiezingen baseert op het lijstensysteem, zou er een fellere verkiezingsstrijd moeten worden gevoerd, zodat de kiezers de verschillen tussen de programma's duidelijk wordt en zij sterker worden geïnvolveerd om van hun kiesrecht gebruik te maken.

De geringe belangstelling van de zijde der studenten heeft zich dit jaar ook nog op een andere wijze gemanifesteerd. Het Bestuursreglement voorziet in de mogelijkheid van het bijeenroepen van een Algemene Vergadering, die uit alle leden van de afdeling bestaat. Deze Algemene Vergadering kan o.m. worden bijeengeroepen ter algemene informatie of opiniepeiling en wanneer 10% van de leden van de afdeling dit wenst. Er zijn dit jaar op het Instituut enkele zeer belangrijke punten aan de orde geweest, in het bijzonder de problemen van de numerus fixus en van het onderzoek naar de capaciteiten van het Instituut. Er is voor zover ik weet, nooit sprake geweest om ter algemene informatie of om de meningen te peilen de Algemene Vergadering bijeen te roepen. Mogen wij daaruit opmaken, dat nog geen 10% van de leden van de afdeling geïnteresseerd is in dergelijke fundamentele problemen? Is het zo, dat ieder Instituut de democratie krijgt die hij verdient?

W.g. I. Lipschits.

"Het is ja misbruik van der wetenschap!" hoorden ze de geleerde roepen.

"Die wordt door de huidige luizenjongens toch al niet ernstvaardig genomen! De heren studenten prutselen maar wat aan!"

Op dat moment kreeg hij de geur van knakworst in de neus, zodat hij snel zijn servet omknoopte, terwijl zijn stemming zienderogen verbeterde.

(M. Toonder, De Tuttelwurm, A'dam, 1972).
